

இலங்கையில் சமூகநீதி: சில அறிமுகக் குறிப்புகள்:

தெ. ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ
(ஓஸ்லோ பல்கலைக்கழகம், நோர்வே)

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கையின் பிரதான முரண்பாடாக, இனப் பிரச்சனை தொடர்ந்து முக்கியம் பெறுகின்ற போதும், கடந்த பத்தாண்டுகளில் சமூகங்களுக்கு உள்ளேயான அகமுரண்பாடுகள் வெளிப்படத் தொடங்கியுள்ளன. போர், திரை போட்டு மறைத்து வைத்திருந்த சமூகங்களின் உள்ளடக்குமுறைகள், தம்மைப் பல்வேறு வழிகளில் வெளிக்காட்டுகின்றன. பின்காலனிய இலங்கையின் எழுபது ஆண்டுகால வரலாற்றில், சமூக நீதிக் கோரிக்கைகள் எழுந்தாலும், அவை சமூக அரசியல் மைய நீரோட்டத்தின் பிரதான பேசுபொருளாக இருந்ததில்லை.

இலங்கையின் தெற்கே, சிங்களச் சமூகத்தில் எழுச்சியடைந்த இரண்டு இளைஞர் கிளர்ச்சிகளும், வடக்கே தமிழர்கள் மத்தியில் எழுந்த இளைஞர்களின் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமும், சமூகநீதியை அதன் முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்த போதும், இறுதியில் அது சமூகநீதியைச் சாத்தியமாக்கவில்லை. சிங்களச் சமூகத்தில் இவ்விரு கிளர்ச்சிகளின் எதிர்வினையாக சில சலுகைகளை இலங்கை அரசாங்கம் வழங்கியிருந்த போதும், அவை சமூக

கநீதி நோக்கில் அமைந்திருக்கவில்லை. அதே போலவே, வடக்கே தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்ட உணர்வு, இயக்கங்களாக உருவெடுத்திருந்த நிலையில், ஒவ்வொன்றும் சமூகநீதியை அடைவதை நோக்காகக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இறுதியில், விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாகி, பின்னர் போராகி, அவை முடிவை எட்டிய நிலையில், சமூகநீதி அதிகம் பேசாப்பொருளாகவே போய்விட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல், சமூகநீதிக்கான குரல்கள் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் ஒலித்து வந்திருக்கின்றன. 1960களில் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம், ஜனநாயகத்தையும் அடிப்படை உரிமைகளையும் அனைவருக்கும் உறுதிப்படுத்தக் கோரி நின்றது. ஆனால் தீவிரமடைந்த இனமுரண்பாடு, சமூகநீதியை இனவாதம் பின் தள்ளும் நிலைக்கு இட்டுச்சென்றது. இது எவ்வாறு சாத்தியமானது? ஒரு நீண்ட விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு சமூகம், புற ஓடுக்குமுறைகளைப் பற்றிக் கவனங்கொண்டளவு, அக ஓடுக்குமுறைகளைக் கவனம் கொள்ளத் தவறியது ஏன்? இலங்கையில் போர் முடிந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துள்ள நிலையில், முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு

சமூகநீதிச் சவால்கள் ஏன் அதிகரித்துள்ளன? இவையனைத்தும் பதில்களை வேண்டி நிற்கும் வினாக்கள். இக்கட்டுரை, இலங்கையில் சமூகநீதியை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏதுவான அறிமுகத்தையும், ஆய்வுக்கான அடிப்படைச் சட்டகத்தையும் முன்மொழிகிறது.

அறிமுகம்:

இலங்கையில் சமூகநீதியின் வரலாறு மிக நீண்டதும் பல்பரிமாணம் உடையதுமாகும். கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கும் மேலாக இலங்கையை மையங் கொண்ட இனமுரண்பாடும் தேசியவாதங்களின் வளர்ச்சியும், சமூகநீதியை, அதன் மையமான நிலையில் இருந்து ஓரங்கட்டியது என்பதை, இங்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சுதந்திரத்துக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் கூர்மையடைந்த இனமுரண்பாடு, இலங்கைச் சமூகங்களிடையே பிரதான பேசுபொருளாக இனத்துவத்தைக் கண்டடைந்தது.

இது, ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மட்டுமன்றி, சிங்களச் சமூகத்திலும் சமூகநீதி பற்றிய பேசுபொருட்களுக்குப் பின்னடைவைக் கொடுத்தது. இது, இன்னொரு புறம் மலையகத் தமிழரைப் புறக்கணிப்பதற்கும், முஸ்லீம்களின் இனத்துவ அடையாளங்களை அங்கீகரிக்காமல் இருப்பதற்குமான வாய்ப்புக்களையும் உருவாக்கியது. இலங்கையில், இனத்துவ அரசியலின் உருவாக்கம், ஒருபுறம் சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களிடையே தேசியவாதங்களாகவும், மறுபுறம் முஸ்லீம்களையும் - மலையகத் தமிழரையும் தேசிய இனங்களாக அடையாளங் காணாமையுமாக விருத்தி பெற்றது. இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த ஏனைய இனக்குழுக்களின் நிலைமை, அதை விடவும் மோசமாக இருந்தது, என்பதும் கவனிப்புக்குரியது.

இந்த அடிப்படையிலேயே, இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கை அரசியல் விருத்திகள், அதன் சமூக அசைவியக்கங்களில், தாக்கம் செலுத்தின. இலங்கைச் சமூகத்தின் முக்கியமான சமூகநீதிச் சவாலாக சாதியம் அமைந்தது. அது, சில பொதுப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்த போதும், சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களில் வெவ்வேறுபட்ட வரலாற்று

வளர்ச்சியையும், சமூக அடையாளங்களையும் வலியுறுத்தியது. இதன் விளைவால், இலங்கையில் சாதியம் என்ற பொதுமைப்படுத்தலின் அடிப்படையில், நோக்கவியலாதபடி சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களில் சாதியம் வேறுபட்டதாகவே இருக்கிறது. இன்னும் நுணுக்கமாக நோக்கின், இரு சமூகங்களிலும் சாதியம் சார்ந்த பேரடையாளங்களும், சிற்றடையாளங்களும் கோலோச்சுகின்றன. மிகவும் சிக்கலான சமூகக் கட்டமைப்புகளை, இவை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும், தனித்தனியான விரிவான ஆய்வை வேண்டி நிற்கின்றன.

இலங்கையில் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியையும், இனத்துவ முரண்பாட்டையும், புறந்தள்ளிவிட்டுச் சமூகநீதி குறித்துப் பேசிவிட முடியாது. இன்றைய சூழலில், இலங்கையில் சமூகநீதி பற்றிப் பேசுவதற்கு, இப்புரிதல் மிக அவசியமானது. இக்கட்டுரை, இலங்கைச் சூழலில், குறிப்பாக இலங்கையின் வடக்கில், தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூகநீதி குறித்த கருத்தாக்கங்களின் முக்கியப் பண்புகள் பற்றிய, ஒரு குறுக்குவெட்டுச் சித்திரத்தை வழங்குகிறது. இதில் உரையாடப்படும் ஒவ்வொன்றும், தனித்தனியான ஆய்வுக்கட்டுரைகளாக மிளிர் வல்லன.

இலங்கையில் சிங்களவர்கள், தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் ஆகிய நான்கு தேசிய இனங்களுக்கும் அப்பால், வரலாற்று ரீதியாகத் தமது தனித்துவத்தை வலியுறுத்தி வந்துள்ள தேசியச் சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் பல இருக்கின்றன என்பதை விளங்குவதும் அவசியம்.

இலங்கையில் காலனியாதிக்கவாதிகளாகத் திகழ்ந்த போர்த்துக்கேயரினதும், டச்சுக்காரரதும் வம்சாவளியினர், பறங்கியர் எனப்படுகின்றனர். அவர்கள் இலங்கையின் கரையோரமெங்கும் பரவி வாழ்கிறார்கள். இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில், தமிழர் நடுவே வாழுகிறார்கள். தமிழைத் தங்கள் பயன்பாட்டு மொழியாகக் கொண்டாலும், போர்த்துக்கேய மொழியின் அடிப்படையிலான ஒரு கலப்பு மொழியையே அவர்கள் பேசுகிறார்கள்.

இதே போலவே, மலாயர்கள் என்று அழைக்கப்படுவோர், டச்சுக் காலனி ஆட்சிக்

காலத்தில் இந்நோனிசியாவின் ஜாவா தீவிலிருந்தும், பிரித்தானியக் காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் இப்போதுள்ள மலேசியாவின் ஒரு பகுதியான மலாயாவிலிருந்தும், வந்தவர்களின் பரம்பரையினர். இவர்கள் தங்கள் அடையாளம் பொதுவான முஸ்லீம் அடையாளத்துள் சிதையாமல் இருக்கப் போராடுகிறார்கள். அவர்கள், தொடர்ந்து தாம் முஸ்லீம் சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டவர்கள் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்கள் (Thaheer, 2014). இவர்களைப் போலவே இலங்கையில் உள்ள போரா, மேமன் சமூகங்கள் இவற்றுக்குத் தனித்துவமான இனத்துவத் தோற்றவாய்கள் உள்ளன. இவர்களும், இலங்கை முஸ்லிம்களுள் ஒன்றிவிடாத படியாகத் தமது தனித்துவத்தை வலியுறுத்தி வருகிறார்கள்.

சிங்களச் சமூகம் வெறுத்தொதுக்கின்ற இரண்டு இனக்குழுக்கள் உண்டு. ஒன்று றொடி எனப்படும் விலக்கி வைக்கப்பட்ட சமூகத்தினர். மற்றையது நாடோடிச் சமூகம். இலங்கை வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட சமூகங்கள் இவை (Jayawardena 2003).

இதே போன்றே, போத்துகேயரால் இலங்கைக்கு ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து அடிமைகளாகவும் போர்வீரர்களாகவும் கொண்டுவரப்பட்ட கவ்பீர் சமூகத்தினர், இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களது அடையாளங்கள் மெதுமெதுவாக சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களுடன் கரைந்துள்ளது. அவர்களது பாடலும், இசையும், நடனமும் மட்டும், இன்றும் அவர்களது அடையாளத்தைப் பேணும் ஒரே ஊடகமாயுள்ளது.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாகிய அத்தோ (வேடர்) சமூகத்தின் நிலை, உலகின் அழிக்கப்பட்டுச் சிதைக்கப்பட்ட ஏனைய பழங்குடியினரின் நிலையை ஒத்ததே. அவர்களுக்குத் தனியான மொழி உண்டு. அவர்களது பழக்க வழக்கங்கள் வேறானவை, ஆனால், அவர்களது இருப்பும், எதிர்காலமும், வாழிடமும், தொடர்ச்சியாகக் கேள்விக்குறியாகியுள்ளன.

மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டு, தங்களை அடையாளப்படுத்தும் கொழும்புச் செட்டி, பரவர் போன்ற சமூகத்தினர்,

தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்தாலும், தமிழினின்று வேறுபட்டதான, தமது தனித்துவமான அடையாளத்தை எப்போதுமே வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். இவர்கள், தங்களைப் பிற தமிழ்த் தேசிய இனத்தவர்களுடன் அடையாளப்படுத்த விரும்பாதோர்.

இதே போன்றே, தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த மலையாளிகளும், நீண்டகாலம் தங்கள் தனித்த அடையாளத்துடன் இலங்கையில் இருந்தாலும், இன்று சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களுடன் தங்களைக் கரைத்துள்ளனர் (Theiventhran 2014). இவ்வாறு, இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் கோரிக்கைகளில், சமூகநீதி முக்கியமான ஒன்றாக இருக்கிறது. இலங்கையின் சமூகநீதிச் சவாலில், இவை இன்னொரு பரிமாணத்தை உடையவை என்பதையும் நாம் மறந்துவிடலாகாது.

இந்தப் பின்னணியில் இக்கட்டுரையானது, மூன்று விடயங்களில் கவனம் கொள்கிறது.

1. முதலாவது, இலங்கையில் சமூகநீதியை விளங்கிக் கொள்வதற்கான சமூக அரசியலின் சிக்கற் தன்மையை விளக்குவது.
2. இரண்டாவது, இலங்கையில் சமூகநீதிச் சவால்களை அடையாளங்காட்டுவது, குறிப்பாக, ஈழத் தமிழ்ச் சூழலில் அதன் சவால்களை விளங்குவது.
3. மூன்றாவது, இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் சமூகநீதியின் பிரதான இயங்கு தளங்களைச் சுட்டுவதனூடு, எதிர்காலத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய ஆய்வுப் பரப்புக்களைக் கோடு காட்டுவது.

இக்கட்டுரை இலங்கையில் சமூகநீதிச் சவாலின் வரலாற்று வளர்ச்சியையும், எதிர்ப்பின் திசைவழிகளையும், ஒருங்கே இணைத்த ஒரு குறுக்குவெட்டுச் சித்திரத்தை வழங்குகிறது.

இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூக நீதியும்:

இலங்கையில் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ் என, நான்கு தேசிய

இனங்களும், ஏனைய சிறுபான்மைச் சமூகங்களும் இருந்து வருகின்றன. அதன் மூலம், இலங்கை பல்லினத் தேசியங்களின் நாடாகவே இருந்து வருகின்றது. இந்தப் பல்வகைமை, சமூகநீதியைத் தவிர்க்க இயலாததாக ஆக்கியுள்ளது.

இலங்கையின் கொலனியாதிக்க வரலாறு, இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வரலாற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில், பிரித்தானியர்களுக்கு எதிரான வீரம் மிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் வரலாற்றெங்கும் நடந்திருக்கின்றன. இலங்கையில் அவ்வாறான சில கிளர்ச்சிகள் இடம் பெற்றாலும், இந்தியாவுடன் ஒப்பிடக் கூடியளவில் இல்லை. இப்பண்பு, மிகவும் முக்கியமானது. இலங்கையில் கொலனிய எதிர்ப்பு என்பது, தேசியவாதத்தின் ஒரு பண்பாக விருத்தியடையவில்லை. இலங்கைக் கொலனிய நிருவாகம், நகர்சார்ந்த அதிகார மையங்களைக் கொண்டிருந்தமையும், தேசியவாதிகளின் கொலனியச் சமரசமும், கொலனிய எதிர்ப்பு, இலங்கையில் வலுவடையாமல் இருக்க வழி செய்தன.

இந்தியா போல ஒரு தீரம் மிக்க சுதந்திரப் போராட்டம், இலங்கையில் நடைபெறவில்லை (Uyangoda 1998, 1999). இது இலங்கையில் சமூகநீதிக்கு மிகப்பெரிய சவாலாக இருந்தது. பிரித்தானியக் கொலனித்துவம் நடைமுறைப்படுத்திய பிரித்தானியக் குழ்ச்சியைக் கொலனித்துவத்தைப் பாதம் தாங்கி நின்ற சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மேட்டுக்குடி உயர் வர்க்கத்தினர், பாதுகாத்து நடைமுறைப்படுத்தினர். இவர்கள் வெள்ளை ஆதிக்கத்திற்கு அடிமை சேவை செய்து வந்ததைப் பெருமையாகவும், அந்தஸ்தாகவும் கொண்டதுடன், பெருஞ் சொத்துச் சுகங்களையும் பெற்றுக் கொண்டனர் (Imayavaramban 1988). அதே வேளை தமது வர்க்க சாதிய நிலைகளுக்கு ஊடாகத் தத்தமது சொந்த இன-மொழி-மத மக்களை அடக்கி அதிகாரம் செலுத்தினர். அதற்காக மக்களைப் பிரித்து, ஒருவரோடு ஒருவர் இணைய விடாது வைத்திருப்பதை உறுதிப்படுத்துவனூடு, தமது சொத்து சுகங்களைப் பேணி வந்தனர்.

கொலனியாட்சிக் காலத்தில் சமூகநீதிக்கான பிரதான சவால், சமூகத்திற்குள்ளேயே இருந்தது.

அதிகார வர்க்கம் கொலனியாதிக்கவாதிகளின் துணைகொண்டு உள்ளார்ந்த அடக்குமுறையைத் தொடர்ந்தது. இந்தப் பண்பு, இலங்கையின் சமூகநீதி குறித்த உரையாடலில் குறித்தொதுக்கப்பட வேண்டியது.

இன்றும், ஈழத்தமிழர்கள் புற-அடக்குமுறைகள் குறித்துப் பேசுகின்ற அளவுக்கு, அக-அடக்குமுறைகள் குறித்துப் பேசுவதில்லை. அது போலவே சிங்களவர்களிடையே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள சிங்களத்துக்கு எதிரான சவால் என்ற புறக்காரணி, அக-அடக்குமுறைகள் மேலெழாமல் பார்த்துக் கொண்டது. இதை இருபதாம் நூற்றாண்டில், இலங்கையில் எழுச்சிபெற்ற இனத்துவத் தேசியவாதம் இலகுவாக்கியது.

ஜெயதேவ உயன்கொட (2009) இது குறித்துப் பின்வருமாறு கருத்துரைக்கிறார்: எந்தவொரு தேசியவாத அரசியலுக்கும், கருத்தியல்களுக்கும், ஓர் எதிரி இருந்தாகவே வேண்டும். எதிரி இல்லாத போது, ஓர் எதிரியைக் கற்பனை செய்துகொள்வது, எல்லாத் தேசிய வாதத்திலும் காணப்படுகின்ற விசேட அம்சமும் ஆற்றலுமாகும். பின்காலனிய இலங்கையிலும் அதுவே நடந்தது. உயன்கொட சொல்வது போல, பல்லினப் பல்பண்பாட்டுச் சமூகத்தில், தேசியவாதத்தின் எழுச்சியும், எதிரி உருவாக்கமும், சிங்களத் தேசியவாதத்திற்குப் போட்டியாகத் தமிழ்த் தேசியவாதத்தையும், பின்னர் முஸ்லிம் தேசியவாதத்தையும் உருவாக்கியது.

இந்தியச் சுதந்திரத்தின் பின்னர், பிரித்தானியர் தங்கள் சேவர்களாக இருந்த இலங்கை உயர்குடியினரிடம், சுதந்திரம் என்ற பெயரில் ஆட்சியதிகாரத்தை வழங்கிச் சென்றார்கள். பின்காலனியச் சூழலில் அந்நிய எதிரி அகன்ற நிலையில், சமூக உள்முரண்பாடுகள் வெளிப்பட்டன. அதில், சமூகநீதிக்கான கோரிக்கை பிரதானமானது. சாதிய, பிரதேச ரீதியில் இலங்கையில் நிலவிவந்த ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான குரல்கள் மெதுமெதுவாக மேலெழுந்தன.

இதைக் கையாள்வது கடினமானது என்பதை ஆட்சியில் இருந்த அதிகார வர்க்கம் நன்கறிந்திருந்தது. இந்தக் குரல்களுக்குச்

செவிசாய்ப்பது, நீண்டகாலத்தில் தங்கள் இருப்பையும் அதிகாரத்தையும் அசைத்துப் பார்க்கும் என்று அது உணர்ந்திருந்தது. இதைத் திசைதிருப்ப, இனத்துவரீதியான முரண்பாடுகள் முன்தள்ளப்பட்டு, பேரினவாத ஒடுக்குமுறையானது.

சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு எதிரான பேரினவாத ஒடுக்குமுறை ஏவப்பட்டு வந்த சூழலில், தேசிய இனங்கள் மத்தியில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தேசியவாதம் வளர்ந்து வந்துள்ளது. இது சிங்கள ஆளும்வர்க்கச் சக்திகளால், பெருந்தேசிய அகங்காரத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அதனை எதிர்த்து நிற்பதற்கு, முற்போக்கான அரசியல் அணுகுமுறையுடனும், தூரநோக்கு மிக்க ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நடைமுறைகளுடனும் கூடிய, நாட்டின் சகல ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடனும் ஐக்கியப்படக் கூடிய, பொது வேலைத்திட்டம் எதனையும் தமிழர் அரசியற் தலைமைகள் முன்வைக்கவில்லை.

அவர்கள் மேட்டுக்குடி உயர் சாதிய உயர் வர்க்கத் தலைமைகளாக இருந்த காரணத்தால், குறுந் தேசியவாத நிலைப்பாட்டையே கொண்டிருந்தனர். இன அடிப்படையில், குறுந் தேசியவாதத்தைக் கடைப்பிடித்த அதே வேளை, வர்க்க ரீதியில் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய சார்பு நிலைப்பாட்டையே கடைப்பிடித்தனர். பாராளுமன்ற அரசியல் தளத்தில் பேரம் பேசும் போதும், அகிம்சைப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த வேளையிலும், அதன் பின்னான தமிழ் இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்ட சூழலிலும், குறுந் தேசியவாதமும் வர்க்க சமரசமும் தொடர்ந்தது (சிவசேகரம் 1999).

இதே நிலை தான், ஏனைய தேசிய இனங்கள் மத்தியிலும் உள்ள தலைமைகள் பின்பற்றி நிற்கும் வழி முறையாக உள்ளது. **சிங்கள - பெளத்தப் பேரினவாதமும், அதற்கெதிரான குறுந்தேசியவாத எதிர்வினைகளும், சமூகநீதிக் கோரிக்கைகள் மேலெழாமல் பார்த்துக் கொண்டன.** தேசியவாதிகளாகக் தம்மைக் காட்டிக் கொண்டோர், அக-ஒடுக்குமுறைகளில் முன்னின்றனர்.

பெருந் தேசியவாதம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அகங்காரமாகவும் வெறித்தனமாகவும் முன்னெடுக்கப்பட்டு, தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ் மக்கள் மீதான குரோதமாகவும், வக்கிரமாகவும் வளர்க்கப்பட்டது. அதுவே பெரும் தேசிய வெறியாகி, ஏனைய தேசிய இனங்கள் மீது அவ்வப்போது வன்முறைகளையும் இன வக்கிரங்களையும் தீர்த்தது. இதனால், சாதாரண சிங்கள மக்கள் மீது தமிழ், முஸ்லிம், மலையக மக்கள் வெறுப்படையுமாறான போக்குகள் வளர்க்கப்பட்டன. அவ்வாறே நாட்டைப் பிரிப்பதற்கும், இந்தியாவோடு இணைப்பதற்கும், தமிழர்கள் முயலுகிறார்கள் என்ற எண்ணம், சிங்கள மக்களிடையே பரவி வலுவடைந்தது.

அதே போன்று, மலையக மக்கள் வந்தேறு குடிகள் என்றும், மலையகத்தில் அவர்களை நிரந்தமாக நிலைக்க விடக்கூடாது என்ற எண்ணங்களும், சிங்கள மக்களிடையே பரப்பப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய எண்ணங்களைக் களைவதற்கோ, அல்லது சிங்களத் தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் வர்க்க ரீதியில் ஐக்கியப்படுவதற்கான வேலைத்திட்டம் எதையும், மலையகத் தொழிற்சங்க அரசியல் தலைமைகள் அதிகம் முன்வைக்கவில்லை. அதே வேளை, சிங்கள மக்கள் மத்தியில், மலையகத் தமிழ் மக்கள் பற்றிய சந்தேகம் அச்சம் ஏற்படுமாறான குறுந் தேசியவாதத்தையும், அவ்வப்போது பேசி வந்துள்ளனர் (Sivasegaram 2009).

இவ்வாறே, முஸ்லிம்கள் பற்றிச் சிங்கள மக்களிடையே துவேசம் பரப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. வர்த்தகப் போட்டி காரணமாகவும், மதம் பற்றிய காழ்ப்புணர்வுடனும், முஸ்லிம்களிடையே சிங்கள மக்களுக்கு விரோதமான பரப்புரைகள் தொடர்ந்து வந்துள்ளன. அதே வேளை, முஸ்லிம் உயர் வர்க்கத் தலைமைகள், பேரினவாத ஆளும் தரப்புகளுடன் இணைந்து, சமரசம் செய்து வந்துள்ளனர். இருப்பினும், மதத் தேசியவாதத்தை, ஒருவகைக் குறுந் தேசியவாதமாகவே முன்னெடுத்து வந்துள்ளனர். முஸ்லிம் மக்கள் பற்றி, தமிழ்த் தலைமைகள் இரண்டாம் தர நோக்கையும் போக்கையும் கடைப்பிடித்தே வந்துள்ளனர். அது பொன்னம்பலம் இராமநாதன் காலம் முதல், இன்று வரை தொடர்கிறது.

தமிழ் மேட்டுக்குடியின் சாதியக் கண்ணோட்டச் சிந்தனையின் ஊடான பார்வையே, முஸ்லிம் மக்கள் மீதும் பாய்ச்சப்படுவது இரகசியமல்ல. தமது ஆளுகைக்கும் அதிகாரத்திற்கும் உட்பட்டவர்கள் முஸ்லிம்கள் என்ற தமிழர் பழைமைவாத நிலை நீடிக்கிறது (சிவசேகரம் 1999). இதனையே முஸ்லிம் தேசியவாதிகள், தமிழ்ப் பேரினவாதம் என அழைத்து, அதற்கு எதிராக முஸ்லிம்களை அணிதிரளும் படி கேட்கின்றனர். அதற்குச் சமகால உதாரணமாக, வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டதையும், கிழக்கில் முஸ்லிம்கள் மீதான தாக்குதல்களையும் குறிப்பிடுகின்றனர். கூறப்படும் உதாரணங்கள் நியாயமானவை என்பதில் இரு கருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால் அதற்கான தீர்வு, முஸ்லிம் குற்றுத்தேசியவாதம் அல்ல.

இன மேன்மை, இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுக் காலப் பழைமை, புனித மதத்தின் காவலர்கள் - என்று சிங்களத் தேசியவாதமும், நாங்கள் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றிய ஆண்ட பரம்பரையினர் - என்று தமிழ்த் தேசியமும், நாங்கள் உலகில் பரந்து வாழும் மதத்தைப் பின்பற்றுவோர் - என்று முஸ்லிம் தேசியவாதமும் உணர்ச்சியுடனும் உத்வேகத்துடனும் பேசி வருகின்றன. இவையனைத்தும், அடிப்படையில் சமூகநீதியை நோக்கிய நகர்வுக்குத் தடையாகவுள்ளன.

தேசியவாதம் முனைப்படைந்துள்ள நிலையில், தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமூகநீதிக் கோரிக்கைகள் இரண்டு வகையான எதிர்வினைகளை எதிர்கொள்கின்றன.

1. முதலாவது, இப்போது எமது உடனடிச் சவால் சிங்களத் தேசியவாதத்தை எதிர்ப்பது. எனவே அதைக் கையாண்டு விட்டு, பின்னர் சமூகநீதி பற்றிப் பேசவேண்டும் என்ற கோரிக்கை.

2. இரண்டாவது, சமூகநீதி என்ற பெயரில், உள் முரண்பாடுகளை அதிகரித்து, இன ஒற்றுமையைச் சிதைக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு.

இன்றைய சூழலில், இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிகவும் முக்கியமான சவால் இது.

மூன்று தசாப்தங்கள் நீடித்த ஆயுதமேந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் சமூகநீதிக் கோரிக்கைகள் வலுப்பெறவில்லை. மாறாக, அவை உருமறைப்புக்கு உள்ளாகியிருந்தன. இன்று போருக்குப் பிந்தைய சூழலில், இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகம் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகவே போராட வேண்டியிருக்கின்ற நிலையில், சமூகநீதி பற்றிய கோரிக்கைகள், ஒருபுறம், ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தை வலுவிழக்கச் செய்யும் என்ற கருத்தும், மறுபுறம் சமூகநீதி, ஜனநாயக உரிமைக்கான போராட்டத்தின் பகுதியாக வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் முன்வைக்கப்படுகின்றன. பின்காலனிய இலங்கையில் வலுவடைந்த தேசியவாத முரண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே, இதைக் கருத வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையில் தேசியவாதம் என்பது, எல்லாத் தேசிய இனங்கள் மத்தியிலும், மிகவும் வேகமாகப் பரப்பப்பட்டு, குறுகிய எல்லைகளுக்குள் மக்களைப் பிளவுபடுத்தியுள்ளது (Obeyesekere 2004). இலங்கையின் மனிதர்கள், இந் நாட்டு மக்கள், அதற்கும் அப்பால் உழைக்கின்ற மக்கள், வர்க்க ரீதியில், சாதிய, பிரதேச அடிப்படைகளில், சொந்த இன-மதச் சக்திகளால் சுரண்டி அடக்கப் படுகின்றவர்கள் என்ற உண்மையும் யதார்த்தமும் மறைக்கப்பட்டு, தேசியவாதத்தின் நச்சுக் கரங்களால் வழி நடத்தப்படக் கூடிய அபாயம், தொடரவே செய்கிறது. அதனால் தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழர் ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிரிகள் போன்று தோற்றம் நிலவுகிறது. இது தேசியவாதங்களின் மோதலாகி, சமூகநீதிக் கோரிக்கைகளைப் பின்தள்ளுவதற்கும் மறுப்பதற்கும் வாய்ப்பான ஆயுதமாகியுள்ளது.

தொழிற்சங்க போராட்டங்களும் இனவாதக் குறுபுயல்களும்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில், இலங்கையில் நடைபெற்ற தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள், சமூகநீதியை நோக்கிய நகர்வில் முக்கியப் பங்காற்றின. ஆனால் 1930முதல், தொழிற்சங்கப்போராட்டங்களில் ஏற்பட்ட இனவாதத் தலையீடு, ஒருபுறம் தொழிற்சங்கப்

போராட்டங்களையும் தொழிலாளர்களையும் வலுவழிக்கச் செய்ததோடு, மறுபுறம் சமூகநீதியை அடைவதில் பின்னடைவையும் ஏற்படுத்தின.

1923 முதல் 1929 வரையிலான ஆண்டுகள் இலங்கையின் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் போர்க்குணம் மிக்க ஆண்டுகளாகும். இலங்கையின் உற்பத்திகட்கு, உலகச் சந்தையில் நல்ல விலை கிடைத்தமையால், தேயிலை, தேங்காய், காரீயம் ஆகியன, உயர் விலைகளைப் பெற்றன. ஆனால் தொழிலாளர்களிடையே உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமின்மை, மோசமான தொழில் நிலைமைகள், விலைவாசி ஏற்றம், என்பன அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருந்தது (Jayawardena 1974).

இதன் தொடக்கமாக அமைந்தது, 1923-ஆம் ஆண்டு நடந்த, பொது வேலைநிறுத்தம் ஆகும். ஒரு மாதம் நீடித்த அவ் வேலைநிறுத்தம் வெற்றி பெறாவிடினும், அது தொழிலாளரிடையே, தாம் ஒரு வர்க்கமாகப் போராடலாம் என்ற உணர்வை உருவாக்கியது. மிதவாதிகள் மீதும், சீர்திருத்தவாதிகள் மீதும், தொழிலாளர் வைத்திருந்த நம்பிக்கை தளரவும் வேலை நிறுத்தம் காரணமாய் இருந்ததால், தொழிலாளர் ஒரு வர்க்கமாகத் தொழிற்சங்கங்களில் இணைந்து போராட ஆயத்தமாயினர். 1926-இல் வெள்ளவத்தை நெசவாலையில், தொழிலாளரின் வேலை நீக்கத்தை எதிர்த்தும், கொழும்புப் பெரியாஸ்பத்திரியில் ஊதிய உயர்வு கோரியும் நடந்த வேலைநிறுத்தங்கள் சாதகமான விளைவுகளைத் தந்தன. எனினும் 1927-இல் தொடங்கி 1929 வரையிலான காலமே, அது வரையில் இலங்கைத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அதி போர்க்குணங் கொண்ட எழுச்சிக் காலமாயிருந்தது (Jayawardena 1972).

1929-க்குப்பின்பு, இலங்கையின் பொருளாதாரம், உலகப் பொருளாதாரத் தேக்கத்தின் கடும் பாதிப்புக்கு உட்பட்டது. ஏற்றுமதிகள் கடுமையான சரிவைச் சந்தித்தன. இறக்குமதிகளும் குறைந்தன. வேலையின்மை, விலைவாசி உயர்வு, போன்ற நெருக்கடிகள் சாதாரண மக்களை, குறிப்பாக நகர்சார்ந்த தொழிலாளரை மிகவும் பாதித்தன. இதை முதலாளிகள் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினர் (Jayawardena 1985).

அவர்கள் இலங்கையர் (முக்கியமாகச் சிங்களவர்) நடத்திய வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தை முறியடிக்க, இந்தியத் தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தினர். ஏற்கனவே நெருக்கடியைச் சந்தித்திருந்த தொழிற்சங்கத் தலைமை, இந்தியத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. குறிப்பாக, தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்த ஏ.ஈ. குணசிங்ஹ, 1928-இல் நடேசையரைத் தொழிற்சங்கச் சம்மேளனத்திலிருந்து விலக்கி, தொழிற்சங்கத்தைப் பேரினவாதத் திசையில் நகர்த்திச் சென்றார். அன்று இந்தியத் தொழிலாளர்கள், எண்ணிக்கையில் சிங்களவர்கட்கு அடுத்தபடியாக இருந்த நிலையில், அவர்களை இலக்கு வைத்துத் தனது இனவாத அரசியலை முன்னெடுத்தார். இந்தியாவிலிருந்து வந்த மலையாளிகளும், தமிழரும், அவரது இன வெறுப்பு அரசியலின் இலக்குகளாயினர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில், இலங்கையில் சமூகநீதி நோக்கிய நகர்வில், முற்போக்கான பாத்திரத்தை ஏற்ற தொழிற்சங்கங்கள், காலப்போக்கில் இனவாதச் சகதியில் சிக்கிச் சீரழிந்தன. இது, இனத்துவத்தைக் கடந்த, இலங்கையின் உழைக்கும் மக்களுக்கான சமூகநீதியை, பல்வேறு தளங்களில் பெற்றுக் கொடுக்கும் வாய்ப்பை இல்லாமல் செய்தது. அதற்கு மேலதிகமாக, இனத்துவரீதியில் தொழிலாளர்களைப் பிரித்ததனூடு, ஒருங்கிணைந்த போராட்டங்களைச் சாத்தியமற்றதாக்கியது.

டொனமூர் சீர்திருத்தம் : நான்கு போக்குகள்

இலங்கையின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முக்கியமான திருப்புமுனையாக அமைந்தது, இலங்கையில் அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பாகத் தனது விசாரணைகளை மேற்கொள்வதற்காக, 1927ல் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட டொனமூர் ஆணைக்குழுவும், அதற்கான எதிர்வினைகளுமே. டொனமூர் ஆணைக்குழுவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தத்திற்கு, நான்கு முக்கியமான எதிர்வினைகள் மேலெழுந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும், சமூகநீதிக்கு எதிரானதாகவும் சவாலாகவும் அமைந்தன என்பது முக்கியமானது.

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் வருகைக்கு முன்னர் வரை, சட்டவாக்கற் சபைத் தேர்தல் முறையிற் படித்த, சொத்து அல்லது உயர் வருமானமுள்ள ஆண்கட்கு மட்டுமே வாக்குரிமை இருந்தது. டொனமூர் ஆணைக் குழு, இதனைத் திருத்தியமைத்து, அனைவருக்கும் வாக்குரிமையை வழங்க முனைந்தது. இதற்குப் பெரும்பாலான தரப்புகளிடம் இருந்து பலத்த எதிர்ப்பு வெளிப்பட்டது. இந்தப் போக்கு சர்வசன வாக்குரிமையை பெற்றுக்கொடுப்பதில் மிகப் பெரிய சவாலாகியது. எதிர்ப்பு, இரண்டு வழிகளில் வெளியிடப்பட்டது.

1. முதலாவது: ஏற்கனவே அதிகாரத்தில் இருந்தோர் தங்கள் அதிகாரம் பகிரப்படுவதை விரும்பவில்லை.

2. இரண்டாவது: சர்வசன வாக்குரிமையை வேண்டியவர்கள் மத்தியிலும் அதை எல்லாருக்குமானதாக ஆக்குவதில் விருப்பம் இருக்கவில்லை.

இக்காலப் பகுதியில், சிங்களப் பேரினவாதிகளின் வசமாகி விட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப் படுவது பற்றி, ஆழமான அக்கறை காட்டவில்லை. இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், மலையகத் தமிழருக்கு வாக்குரிமையை எதிர்த்தது. டொனமூர் ஆணைக்குழு இறுதியில், இலங்கைவாழ் இந்தியர்கட்கு நிபந்தனை இன்றி வாக்குரிமை வழங்கியமை சிங்களத் தலைவர்களிடையே, முக்கியமாக கண்டிய மலைநாட்டுச் சிங்களத் தலைவர்களிடையே, கசப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. மலையகத் தமிழர்களுக்கே எதிரான சிங்களத் தேசியவாத எதிர்ப்பு என்ற போக்கு இரண்டாவதாகும்.

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் முன்பு சாட்சியம் அளித்த பொன்னம்பலம் ராமநாதன், பெண்களுக்கான வாக்குரிமையும், படிக்காதவர்கட்கான வாக்குரிமையையும், கடுமையாக எதிர்த்தார். அக்காலத்தில் கல்வி கற்றோரிடையே, வசதி படைத்த தமிழ் மேட்டுக்குடிகளே ஆதிக்கத்தில் இருந்தனர். அதிலும், கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டு

செயற்பட்டவர்கள், மேலும் வலிய நிலையில் இருந்தனர். ராமநாதனின் கணிப்பில், யாழ்ப்பாணச் சைவ வேளாளப் பரம்பரையினரது நலன்கள் முக்கியம் பெற்றதாலேயே, அவர் கல்வியையும் ஆண் பாலினராய் இருப்பதையும் தகுதிகள் ஆக்கினார். ஏனெனில், படித்த பெண்களிற் சன விகிதப்படி கூடிய பகுதியினர், அன்று கிறிஸ்தவர்களாகவே இருந்தனர். இது டொனமூர் திருத்தத்தின் வழி உருவான மூன்றாவது போக்கு.

இலங்கையின் வடபுலத்தில், பெண்கல்வி என்பது மிகவும் சவாலானதாக இருந்தது. படித்த உயர்குடிகள், பெண்களுக்கான கல்வியைத் தொடர்ந்து மறுத்து வந்தனர். பெண்கல்வி என்பது ஒரு சமூகநீதிச் சவாலாக நீண்டகாலம் இருந்தது. மிசனரிகளின் வருகை இதைச் சாத்தியமாக்கியது. **பெண்களுக்குக் கல்வி சாத்தியமானது, சமூகநீதிக்கான போராட்டத்தில் கிடைத்த மிகப்பெரிய முதன்மையான வெற்றிகளில் ஒன்று.** ஆனால், அது அவ்வளவு இலகுவாகச் சாத்தியமாகவில்லை.

டொனமூர் திருத்தம் காரணமாக உருவாகிய நான்காவது போக்கு, இந்தத் திருத்தத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய எதிர்ப்பும், அது உருவாக்கிய சமூகநீதிக் கோரிக்கைகளுமாகும். இந்திய விடுதலை இயக்கத்தாலும், இந்திய தேசியக் காங்கிரஸால் உணர்வூட்டப் பட்டவர்களுமான யாழ்ப்பாணத்து இளைய தலைமுறையினர், தமக்குள் அமைப்பாகி யாழ்ப்பாண மாணவர் கழகமாகத் தொடங்கி, காலப்போக்கில் அது யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் ஆகியது. இவ்வமைப்பு 1925-ஆம் ஆண்டிலிருந்து, சாதி ஒழிப்பு, சிங்கள மக்களுடன் ஒத்துழைப்பு, தேசிய ஆடை, ஆங்கிலத்தின் இடத்தில் தாய்மொழி போன்ற சிந்தனைகளை வற்புறுத்தி வந்தது (Kadirgamar 1980).

டொனமூர் திருத்தம் பற்றிய அதன் நிலைப்பாடு, அது இலங்கையருக்குப் பூரண சுயாட்சியை மறுப்பதனால், அதை நிராகரிப்பது என்று அமைந்தது. இது மிகவும் முற்போக்கான, அதே வேளை சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்திற்கும், சமூகநீதிக்கும், ஒருசேர அழைப்பு விடுத்த ஒரு செயலாகும். அந்தத் துணிவான சிந்தனையை வட பிரதேசம் முழுவதும் பிரசாரம் செய்து, 1931-

இல் நடக்கவிருந்த அரச சபைத் தேர்தலைப் புறக்கணிப்பது என்ற முடிவை, யாழ்க் குடாநாடு முழுவதும் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தினர்.

நாடு தழுவிய ரீதியில் ஒரு சுதந்திர இயக்கத்திற்கான முதல் வாய்ப்பு, சிங்கள மேட்டுக்குடி அரசியல்வாதிகளால் மறுக்கப்பட்டது. தென்னிலங்கையில் சிங்கள மேட்டுக்குடி, தேர்தல் புறக்கணிப்பை எதிர்த்தது. மன்னாரிலும், மலையகத்திலும், கொழும்பிலும், இருந்த தமிழர் பிரமுகர்களும் தேர்தலில் போட்டியிட்டனர். இது, சமூகநீதியையும் சுதந்திரத்தையும் இணைந்து முன்னிறுத்திய யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரசுக்கு, நெருக்கடியைக் கொடுத்தது.

1933-ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு கூட்டப்பட்ட தமிழர் மாநாடொன்றில், மேட்டுக்குடிகளின் கை ஓங்கியது. புறக்கணிப்புத் தீர்மானம் தவறென்று கடுமையான கண்டனத்திற்கு உள்ளானது. புறக்கணிப்பை முன்னெடுத்த முக்கியத் தலைவர்கள் பணிந்தனர்; புறக்கணிப்பு முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, 1934-இல் யாழ்ப்பாணத்திற்கான பிரதிநிதிகள் தெரிவாகினர். இது யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸின் முடிவைத் தொடக்கி வைத்தது.

ஆனால் 1920-களிலேயே சாதிய ஒழிப்பு குறித்துப் பேசியும் போராடியும் வந்த பொதுசன அமைப்பு என்ற வகையில், யாழ்ப்பாணத்தில் சமூகநீதிக்கான போராட்டத்தில் முன்னோடியான பாத்திரத்தை யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் வகித்தது என்பதை மறுக்கவியலாது.

புறக்கணிப்பைத் தோற்கடித்து, 1934-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் வெற்றி பெற்று, நால்வர் சட்டசபைக்குச் சென்றனர். ஏற்கனவே சிங்கள-தமிழ்மேட்டுக்குடிகளின் போட்டி உருவாகி விட்ட நிலையில், சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையிலான பொதுத் தேர்தல்களில், வாக்காளர்களைத் தமக்குச் சார்பாக அணி திரட்டுவதற்கு, தேசிய இனங்கள் அனைத்தினதும் பொதுவான நலனை வற்புறுத்துவதை விட, இன-மத-சாதி அடையாளங்களை இடத்துக்கேற்றபடி வற்புறுத்துவது வசதியாய் இருந்தது. இது இன்றுவரை தொடர்வதோடு, சமூகநீதியை

நோக்கிய பயணத்தில், ஒரு தடைக்கல்லாகவும் அமைந்துவிட்டது.

இந்நான்கு போக்குகளும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், சமூகநீதிக்கான சவால்கள் எவ்வாறு வெவ்வேறுபட்ட திசைகளில் இருந்து தோன்றின என்பதையும், அவை இன்றுவரை சமூகத்தில் எவ்வாறு கோலோச்சுகின்றன என்பதையும் காட்டி நிற்கின்றன.

இலவசக் கல்வி : சமூகநீதியின் ஒரு திருப்புமுனை

இலங்கையின் மிக முக்கியமான ஒரு சமூகச் சீர்திருத்தம் இலவசக் கல்வியாகும். இலவசக் கல்விக் கொள்கையை 1939-இல் முன்மொழிந்தவர்: சி.டபிள்யூ. டபிள்யூ கன்னங்கர.

கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகள், கல்வியை மத மாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தி வந்ததாக ஒரு கசப்புணர்வு 1930-இல் தொட்டு வலுப்பட்டு வந்தது. பாடசாலைக் கல்வியை அரசாங்க நெறிப்படுத்தலுக்கு உட்பட்டதாகி, மிசனரிகளின் ஆதிக்கத்தை முறியடிப்பது, முக்கியமான ஒரு சிங்கள-பௌத்த அரசியல் நோக்கமாக இருந்தது. அதே வேளை, தாங்கள் கற்று மேலுயர உதவிய மிசனரிப் பாடசாலைகள் மீதான பற்றும், அப் பாடசாலை நிறுவனங்கட்கும் தமக்கும் பொதுவாக இருந்த வர்க்க நலன்களும், மிசனரிப் பாடசாலைகளது செல்வாக்கிற்குக் கேடில்லாமல் நடந்து கொள்ளுமாறு, சிங்களவர்-தமிழர் என்ற வேறுபாடின்றிப் பலரையும் தூண்டின. எனவே, பௌத்தர்களை ஏகப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருந்த சட்டசபையில், இந்த முரண்பட்ட நோக்கங்களின் விளைவாகப் பலவாறான விட்டுக் கொடுப்புக்களின் நடுவே, 27-26 வாக்கு வேறுபாட்டிலேயே கல்விச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட போதும், இலவசக் கல்வியை நடைமுறைப்படுத்துவதில், தொடர்ச்சியாகத் தடைகள் இருந்தன. அவை பல்வேறு அரசியல்-சமூகப் பொருளாதாரக் காரணிகளைக் கொண்டிருந்தன. பெருநகரங்கள்

தவிர்ந்து, கல்வியிற் பின்தங்கியிருந்த தென்னிலங்கையின் கல்வி விருத்திக்கு உதவிய இலவசக் கல்வி, 1945-இல் அறிமுகமானது. ஆயினும், அது திட்டமிட்டே மலையகத் தமிழருக்கு மறுக்கப்பட்டது. அங்கே தோட்டப் பாடசாலைகளில் வழங்கப்பட்ட கல்வி, மிகச் சிறுபான்மையானோருக்கு எழுதவும் வாசிக்கவுமான ஆற்றலை வழங்கியது. பின்தங்கிய நிலையில் இருந்த அச் சமூகம், தொடர்ந்தும் அவ்வாறே இருந்து வருவது, கொலனிய நிருவாகத்திற்கும் தோட்ட முதலாளிகட்கும், அரசியல் பொருளாதாரக் காரணங்கட்கு வசதியாய் இருந்தது. அவர்கள் கல்வியறிவு பெற்றால், பல்வேறு உரிமைகட்கான அவர்களது போராட்டங்களும், இடதுசாரிகளது செல்வாக்கும், துரிதமாக வளரும் என்று அவர்கள் அறிவார்கள். அதே வேளை, அது சிங்களப் பேரினவாத அரசியல் நோக்கங்கட்கும் வசதியாய் இருந்தது.

குறிப்பாக, மலையகத்தில் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர் பெரும் எண்ணிக்கையில் இருந்தமை, பேரினவாதிகட்கு நீண்ட காலமாகவே மனதை உறுத்தும் பிரச்சினையாக இருந்து வந்தது. இலவசக் கல்வியை எதிர்த்தவர்களில் முக்கியமானவர், இலங்கையின் தேசப்பிதா என அழைக்கப்படுகின்ற டி. எஸ். சேனநாயக்க.

இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியது யாதெனில், சீடபிள்யூடபிள்யூ. கன்னங்கர முன்மொழிந்த இலவசக் கல்விக் கொள்கையில், தோட்டப் பாடசாலைகள் கன்னங்கரவினால் ஓரங்கட்டப்பட்டு, அது நியாயப் படுத்தப்பட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்திய ஏஜன்டுகள் என்பதால், அவர்களின் கல்வியை இந்திய முதலாளிகளே கவனிக்க வேண்டுமென்று அவர் கூறியிருந்தார்.

1945-ஆம் ஆண்டு, தோட்டப் பாடசாலைகளும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டுமென, சட்டவாக்கக் கழகத்திலிருந்த இந்திய வம்சாவளி உறுப்பினரான எக்ஸ். பெரோரா செய்த முன்மொழிவு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த முன்மொழிவு ஏற்கப்பட, சட்டவாக்கக் கழகத்திலும் ஊடகங்களிலும் பாரியளவு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. எனினும், இது நடைமுறைக்கு வருவதற்குப் பல ஆண்டுகள் எடுத்தன.

இலவசக் கல்வியின் முக்கிய அம்சமாக, பாடசாலைகள் 1950-களில் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. ஆனால் தோட்டப் பாடசாலைகள் 1970,1980-களிலேயே முழுமையாகத் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. தோட்டப் பாடசாலைகளைத் தேசிய மயமாக்குவதற்குத் தோட்டக் கம்பனிகளுக்குப் பாரிய அழுத்தங்களைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. 1968-ஆம் ஆண்டுகளில், நகரங்களிலிருந்த பாடசாலைகளில், தரம் 1-ற்கும் தரம் 6-ற்கும் தோட்டப் பகுதித் தமிழ் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக, அவர்களுக்கு இலங்கைப் பிரஜா உரிமை இருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டது. 1970-களிலேயே பெரும்பாலான தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசமயமாக்கப்பட்டு, அவை தேசியக் கல்வி நீரோட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. தோட்டப் பாடசாலைகளைத் தேசிய கல்வி நீரோட்டத்துடன் இணைப்பதற்காக, பாராளுமன்றத்துக்கு விசேட மசோதாவொன்றும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டாலும், இதனைச் சட்டமாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

மலையகத்திலிருந்து பல்கலைக்கழகங்களுக்குத் தெரிவு செய்யப் பட்டவர்களில் சிலர், பிரஜாவுரிமை இல்லாததால், பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதிக்கப் படவில்லை. பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்கள் (1986, 1988) கொண்டு வரப்பட்டு, பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் வரை, பல்கலைக்கழகங்களிற்குப் பிரஜாவுரிமை இல்லாத மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவது சிக்கலானதாகவே இருந்தது. இவ்வாறு, மலையகத் தமிழர்களுக்குத் தோட்டப் பாடசாலைகளிலும், நகர்ப்புற பாடசாலைகளிலும், பல்கலைக் கழகங்களிலும், இலவசக் கல்வியை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு 40 ஆண்டுக் காலம் எடுத்தது. இச்சவால்கள் பல, இன்றும் தொடர்கின்றன.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் ஜனநாயகம்:

இலங்கையில் மட்டுமன்றி, பொதுவான தென்னாசியச் சூழலில், சமூகங்கள் எந்தளவிற்கு ஜனநாயக மயத்திற்கு உள்ளாகி இருக்கின்றன என்பதைச் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கும் போது, பல விடயங்கள் தெளிவாகின்றன. ஜனநாயகம்

என்றவுடன், ஆபிரகாம் லிங்கன் கூறிய கூற்றையும், பிரித்தானிய கொலனியவாதிகள் திணித்து விட்டுச் சென்ற முதலாளித்துவ பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தையும், இப்போதும் பலர் ஒதி ஒப்புவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நிலவுடைமை அமைப்பின் சமூக உறவுகளையும், கருத்தியலையும், சிந்தனைகளையும், தொடர்ந்தும் பேணுவது தென்னாசிய நாடுகளின் பிரதான போக்காக இருந்து வருகிறது (Krishna 1999).

அவற்றின் வழியாகவே, பாராளுமன்ற முதலாளிய ஜனநாயகம் பேணிப் பாதுகாக்கப் படுகிறது. மக்களது சிந்தனைகள், நடைமுறைகள், இந் நிலவுடைமைக் கருத்தியல் அடிப்படையிலேயே, அடிமைத்தனமாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. வர்க்கம், இனம், சாதி, பால் ஆகிய நான்கும், நமது சமூகச் சூழலில், மிகவும் இறுக்கமான நிலவுடைமைக் கருத்தியல் தளத்தில் இயங்கக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, நமது தமிழ்ச் சூழலில், மேற்படி நான்கு விடயங்களிலும் நிலவுடைமைப் போக்கைத் தகர்க்க, தமிழ்த் தேசியம் பேசும் எவரும் முன்வரவில்லை.

தமிழ்நாட்டில் பெரியார் ஈ.வெ.ரா., சாதிய, பால் ஒடுக்குமுறைகளை அம்பலப்படுத்தி, அவற்றுக்கு எதிரான கருத்துக்களைப் பரப்புரை செய்ததன் மூலம், சீர்திருத்த இயக்கத்தை முன்னெடுக்க முடிந்தது. அவ்வியக்கம் தமிழ்நாட்டில் உருவாக்கிய தாக்கங்களால், சமூகம் ஓரளவு ஜனநாயகத் தன்மை பெற்றது. ஆனால், அதில் ஒரு சிறு பகுதியேனும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் இடம்பெறவே இல்லை.

இலங்கைத் தமிழ் சூழலின் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு அரசியல் வரலாறு காட்டுவது யாதெனில் பாராளுமன்றப் பாதையிலும், ஆயுதப் போராட்டப் பயணத்திலும், நிலவுடைமைக் கருத்தியல் சிந்தனை நடைமுறைகளில் இருந்து, ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் வழுவவில்லை. பாராளுமன்ற வேட்பாளர்கள் நியமனமும், வெற்றிக்கான வாய்ப்பும், வர்க்கம், சாதி, பால் நிலை என்பவற்றின் ஊடாகவே நோக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அந்தளவிற்கு, அதன் மூளையிலும் சிந்தனையிலும் பழைமைவாதம் ஊறிக் கிடக்கிறது. இது, ஒரு முக்கியத் தடைக்கல் ஆகும்.

உதாரணத்திற்கு, அரசியலில் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் பயன்படுத்தும் சொல்லாடல்களை உற்றுஅவதானித்தால், அவற்றினுள் நிலவுடைமைக் காலத்தின் தொடர்ச்சி படிந்திருப்பதைக் காணலாம். தந்தை, அண்ணன், தம்பி, அன்னை, அம்மா போன்ற குடும்பப் பெயர்களிலும், தளபதி, தனிப்பெரும் தலைவர், உயர்திரு, மதிப்பிற்குரிய போன்றவை மட்டுமன்றி, சோழன், கரிகாலன் என்றெல்லாம் மேலும் அழைத்துக் கொள்வதில், பெருமையும் சுகமும் கண்டவர்கள் ஈழத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள். இவ்வாறு அழைக்கப்படுவதில், ஏதோ பழைய மன்னர் காலப் பெருமை மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை. இந்த ஈழ அரசியலின் சொல்லாடல்களுக்குள் இன, வர்க்க, சாதிய, பால் ஆதிக்க சிந்தனைப் போக்குகளே படிந்திருக்கின்றன. அன்றோ, நடைமுறையில் குடும்பத்திற்கு வெளியே, மற்றவர்களை ஐயா, அம்மா, அண்ணன், தம்பி என விளித்து அழைப்பதற்கு, சாதிய வரையறைகள் இறுக்கமாக இருந்து வந்தன. இன்றோ, உயர்வர்க்க அரசியல் தேவை கருதி, அவற்றில் நெகிழ்ச்சி காணப்பட்டாலும், படிநிலைச் சாதியமைப்புச் சூழல் அப்படியே தான் இருந்து வருகிறது.

1980-களின் நடுக்கூற்றிலே, தமிழ்த் தேசியவாத அரசங்கில், பத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் இளைஞர் ஆயுத இயக்கங்கள், பரவி நின்றன. அவற்றில் எல்லாம், தமிழ் இளைஞர்கள்-யுவதிகள் என்ற ஒரே தனி அடையாளத்தின் கீழும், சாதிய அடையாளங்களும் முன்னின்றன. அதனால் தான், அன்றைய சூழலில் ஒவ்வொரு இயக்கமும், ஒவ்வொரு சாதிகளுக்கு உரியதாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு வந்தமையை மறைக்க முடியாது. அவ்வாறு நோக்கப்பட்டபோது, ஒருவர் சுட்டிக்காட்டி எழுப்பிய கேள்வி யாதெனில், இத்தனை இயக்கங்களில் எவற்றில் ஒன்றிலாவது, ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞன் தலைமைப் பதவியில் உள்ளானா? என்பதேயாகும். ஆனால், அடுத்தடுத்த நிலைகளில் இருந்திருக்கிறார்கள். காரணம்: அவர்களது போர்க்குணம், உறுதி, திறமைகள் என்பவற்றைப் புறந்தள்ள முடியாத நிலையிலேயே ஆகும்.

அத்தகையவர்கள் கூட, இயக்க உள் அரசங்கிலே, எவ்வாறு சாதியச் சிந்தனைக்கு முகம்

கொடுத்தார்கள் என்பது வேறொரு விடயமாகும். இங்கே, மற்றொரு விடயத்தையும் நாம் காணுதல் வேண்டும். சில இயக்கங்கள், தோழர் என்ற சொல்லாடலைப் பயன்படுத்தவில்லை. தலைவர், அண்ணை, தம்பி, ஐயா, அம்மா, தங்கச்சி என்றே அவர்கள் பயன்படுத்தினர். ஏனைய மூன்று நான்கு இயக்கங்கள், தோழர் என்ற சொல்லாடலைத் தம்மிடையே பயன்படுத்தி வந்தன. அவை, தோழர் என்ற சொல்லை, எந்த அடிப்படையில் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பது, அவர்களுக்கே புரியாத ஒன்றாகும். நிலவுடைமைக் கருத்தியல் சிந்தனை நடைமுறைகளைக் கொண்ட தமிழ்த் தேசியத்தை, ஆழ்மனம் தொட்டு, நுனி நாக்கு வரை வைத்துக் கொண்டு, அல்லது அதனைச் சந்தர்ப்பவாதமாக நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு, அர்த்த மிகுதியும் ஆழமான சகத்துவ உணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைந்த தோழர் அல்லது தோழர்கள் என்ற சர்வதேசச் சொல்லாடலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டமை முரண்நகையானதாகும்.

ஈழத்தமிழரின் கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் கால வரலாற்றைச் சிந்தித்தால், தமிழ்ச் சூழலில் ஜனநாயகப்படுத்தல் முழுமையாக நிகழவில்லை, என்று துணிந்து கூறலாம். மேற்கில், மகத்தான பிரஞ்சுப் புரட்சியும், அதையொத்த புரட்சிகளும், நிலவுடைமைக் கருத்தியற் சிந்தனை நடைமுறைகளை உடைத்தெறிந்து, சமூக அமைப்பில் ஜனநாயகப் படுத்தலுக்குப் பெரிதும் வழி சமைத்தன. அதன் பின், சோஷலிசப் புரட்சிகள் இடம் பெற்றன. அவை கிழக்கிலும் சில நாடுகளில் நிகழ்ந்தன. ஆனால் தென்னாசிய நாடுகளில், மேற்படி நிலவுடைமைத் தகர்ப்பு நிகழவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. எனவே வர்க்கம், இனம், சாதி, பால் ஆகிய நான்கு ஒடுக்குமுறைத் தளங்களிலும், தமிழ்த் தேசிய இனத்தினுள் மட்டுமன்றி, ஏனைய தேசிய இனங்களுக்கும் ஜனநாயகப் படுத்தலோ, அதற்கான கொள்கை நடைமுறை வழியிலான போராட்டங்களோ முன்னெடுக்கப் படவில்லை. தமிழ்ச் சூழலில், சாதியத்திற்கு எதிராயும், வர்க்க ரீதியில் தொழிற் சங்கப் போராட்டங்களாயும், ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டங்கள் மாக்கிச லெனினியவாதிகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அதன் தொடர்ச்சி, எழுபதுகளில் இருந்து தமிழ்த் தேசிய வாதத்தால் பின்தள்ளப்பட்டது.

சாதியம் : முதன்மையான சமூகநீதிச் சவால்

மேற்சொன்னவற்றிற்கு மேலாக, இலங்கைச் சமூக அமைப்பின் அசைவியக்கத்தில், சாதியம் ஒரு கூறாக, நிலைத்துநீடித்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்களிடையே, சாதியமும், அதன் உடன்பிறப்பான தீண்டாமையும், தீவிரமான சாதிய முரண்பாடாகவும், ஒடுக்குமுறையாகவும் இருந்து வந்துள்ளன. அவற்றுக்கெதிரான பன்முக எதிர்ப்பும், போராட்டங்களும், அவ்வப்போது இடம்பெற்று வந்துள்ளன. இவை மிக விரிவான ஆய்வை வேண்டுவன.

குறிப்பாக, சமூகநீதி குறித்த புரிதலுக்கான முக்கியமான தொடக்கப் புள்ளியாகச் சாதியமே அமைகின்றது. **இலங்கையில் சாதியமே முதன்முதன்மையான சமூகநீதிச் சவாலாக இருந்து வருகிறது.** குறிப்பாக, ஈழத்தமிழ்ச் சூழலில், முப்பதாண்டுக் கால ஆயுதப் போராட்டத்தால் கூட, இதை முழுமையாக ஒழிக்க முடியவில்லை என்பது வருந்தத்தகு உண்மை.

1966-71 வரையான காலப் பகுதியில், யாழ்ப்பாணத்தில் புரட்சிகரக் கம்யூனிஸ்டுக்களால் உருவாக்கப்பட்டுத் தலைமையேற்ற, 'தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்' நடாத்திய கடுமையான போராட்டங்களினால், பொது இடங்களில் தீண்டாமை ஒழிக்கப் பட்டதுடன், சாதியத்தின் தீவிரமும் பலமான அடிகளின் மூலம் பலமிழக்கச் செய்யப்பட்டது (செந்திவேல் 2014). **இதைச் சாதியத்திற்கெதிரான முன்னோடியான போராட்டம் எனலாம்.** இப்போராட்டம், சாதியத்தைத் துணிவுடன் கேள்விக்குட்படுத்திய நிகழ்வாகும். வெகுஜனன் & இராவணா எழுதிய, "இலங்கையில் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்" என்ற நூல், அக்கால நிகழ்வுகள் குறித்த விரிவான சித்திரத்தைத் தருகிறது. சாதியம், பல்வேறு வழிகளில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் நிலைபெற்றிருக்கிறது.

சிலர் பழைமை வாதத்தையும், சாதியத்தையும், கொண்டிருப்பவர்களைத் தூக்கி நிறுத்திப் புகழ்பாடுவார்கள். அதே வேளை, அவற்றுக்கு எதிரான கருத்துக்களை நிராகரிப்பதுடன் இருட்டடிப்பும் செய்வார்கள். இது வரலாற்றெங்கும்

நடந்துள்ளது. உதாரணமாக, பொன்னம்பலம் இராமநாதனைப் போற்றிப் புகழுவோர், அவரது தம்பியான பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தைக் கவனிப்பதில்லை. காரணம், தனது சூழலையும் மீறிய வகையிலான, சமூகச் சார்புக் கருத்துக்களை அருணாசலம் முன்வைத்தமையே. பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பற்றிய ஆய்வுகளும் கட்டுரைகளும் புகழுரைகளும் வெளியாகிய அளவுக்கு, சமூகப் பெறுமதியான அதே வேளை, சமூகநீதி நோக்கில் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் பற்றிய ஆய்வுகள் வெளியாகவில்லை.

அவ்வாறே 'தந்தை செல்வா' என அழைக்கப்பட்ட எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்களது காலத்தில் கூட, சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் நடந்துள்ளன. அவரது தேர்தல் தொகுதியில் இருந்த, பெரிய கோயிலின் கதவுகள், சாதியால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கட்கு அடைக்கப்பட்டே இருந்தது. அதைத் திறக்க ஒரு வெகுசனப் பேராட்டம் தேவைப்பட்டது.

அண்மை வரையிலும், சில பாடசாலைகளில் உயர் வகுப்புக்குப் போக இயலாமற் சாதி தடையாக இருந்து வந்துள்ளது. இன்றும், அனைவரும் போக இயலாத கோயில்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளன.

1960-களில் சாதியத்திற்கு எதிரான கருத்துக்களுக்கு, எவ்வாறு எதிர்வினைகள் வந்தன என்பதைப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதனின் அனுபவம் சுட்டிக்காட்டுகிறது:

"சாதியத்தைக் கைவிடத் தயாரில்லாத மேல்சாதித் தமிழர்களுக்கு, பத்திரிகைகளில் சாதியம் பற்றி விவரித்து எழுதினால், கோபம் வந்து விடுகிறது. 1962-இல் சிலோன் ஒப்சேவர் பத்திரிகையில், நான் சாதியம் பற்றி எழுதினேன். அதனை வாசித்த ஒரு வெள்ளைக்காரர், விவரமான கடிதம் ஒன்றை அதே பத்திரிகையில் எழுதினார். இதையிட்டு, அன்றைய தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சிலருக்குக் கடுங் கோபம். ஏன் இவ்வாறு நம்மை அம்பலப்படுத்தி எழுத வேண்டும் எனச் சினந்தனர். சாதியம் இழிவாகவும் ஒடுக்குமுறையாகவும் இருப்பதையிட்டுத் தமிழ்த் தேசியவாதிகளுக்கு

பிரச்சினை இல்லை. அதனை அம்பலப் படுத்துவதும், எதிர்த்துப் போராடுவதும் தான் பிரச்சினை என்றவாறாகவே, பிரச்சனை அன்று இருந்தது, இப்போதும் உள்ளது (தனிப்பட்ட நேர்காணல், மார்ச் 2016).

யாழ். நூலகம் எரிக்கப்பட்ட போது, எல்லாத் தமிழ் மனங்களுங் கொதித்தன. அதில் மிகுந்த நியாயம் இருந்தது. ஆனால், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிறுவனின் பாடநூல்களை, ஒரு சாதி வெறியன் பறித்துக் கிழித்தெறிந்த போது, கே. டானியல் எழுப்பிய கேள்வி முக்கியமானது. உங்கள் நூலகம் அழிந்தது பற்றி நீங்கள் கொதிக்கிறீர்கள்; இந்தச் சிறுவனின் நூலகம் உங்களில் ஒருவரால் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறதே? அதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? என்ற கருத்துப்பட, அவர் கேள்வி எழுப்பியிருந்தார். அக்கேள்வியின் நியாயம், சமூகநீதியின் தேவைக்கான நியாயமே.

இன்றுங் கூடச் சாதியத்தைக் கண்டித்துப் பொது மேடையில் யாரும் பேசினால், அவர் என்ன பகுதி? என்ற விதமான விசாரணைகள் காதோடு காதாகச் செய்யப் படுகின்றன. கல்வி அறிவு மட்டுமே நம்மைக் காட்டுமிராண்டித் தனத்திலிருந்து மீட்கப் போதுமானதல்ல. பல சிங்களப் பேரின வாதிகளும், இனவெறியர்களும் படித்தவர்களாகவே உள்ளனர் என்று அறிவோம். அவ்வாறே, தமிழ்ச் சாதி வெறியர்களிடையே படித்தவர்கள் பலர் உள்ளனர் என்பதும் உண்மை. பிரதேசவாதம், ஊர் அடிப்படையிலான குழுவாதம் என்பனவும் அவர்களிடையே உண்டு.

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் சைவ சமயப் பரப்புரைகளும், சமூகத் தொண்டும் பெரிதும் மெச்சப்படுகின்றவை. குறிப்பாக, போர்ச் சூழலில் சைவ அனாதைச் சிறார்கட்கான அவரது பணி முக்கியமானது. அவரது தன்னலமற்ற சேவை போற்றுதற்குரியது.

எனினும் அவரது அனாதை விடுதிகளில், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கு இடமிருக்கவில்லை. அவரது அனாதை மடங்களில், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக் குழந்தைகட்கு இடம் மறுக்கப்பட்டது பற்றி இன்னமும் விரிவாகப் பேசப்படவில்லை.

சிவபெருமான், தாயிழந்த பன்றிக்குட்டிக்குத் தானே தாயாகிப் பாலூட்டிய ஒரு கதையோடு தான், திருவிளையாடற் புராணமே தொடங்குகிறது. உமா தேவியார், பசியாற் கதறிய பிராமணக் குழந்தையான சம்பந்தருக்குப் பாலூட்டியதாகக் கதை. இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும், பன்றிக்கும் பார்ப்பனருக்கும் வேறுபாடு காட்ட இயலவில்லை. ஆனால் அதே இறைகளின் தொண்டாற்றும் ஒரு மூதாட்டிக்கு, சாதி வேறுபாட்டைத் தவிர்க்க இயலவில்லை என்பது தான் விசனத்திற்கு உரியதாகும்.

அவர் தவிர்க்க முயன்றிருந்தாலும், அவரது தொண்டிக்காக வழங்கப்பட்ட கருணை நிதி ஊற்றுக்கள் எல்லாமே வற்றிப் போயிருக்கும். இங்கு சிக்கல், அவர் மட்டுமல்ல, அவரைக் கொண்டாடுகிற சாதிய நெஞ்சங்களும், நமது பழமை பிடித்தாட்டும் சமூகமுமே. அவருக்குப் பின் வந்தவர்களும், அதே சாதிச்சுமையைச் சுமக்கிறார்கள்.

போருக்குப் பின்னரான ஒரு தசாப்த காலத்தில், இலங்கையின் வடக்கில், சாதியம் மிகவும் வீரியமாகத் தன்னை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. ஒருபுறம், கோயில்கள் வழியே தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிறுவுதலும், இன்னொருபுறம் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத்தின் உதவியுடன் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான உரிமைகளை மறுப்பதும், என இது தொடர்கிறது. இது இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போர், வெளிவெளியான சாதிய வெளிப்பாட்டுக்கு, ஒரு மறைப்பாக இருந்தது, என்பதை உறுதி செய்கிறது.

சாதிய மீள்நிறுவுகையில், புலம்பெயர் ஈழத் தமிழர்களின் நிதிமூலங்கள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. இதை அவர்கள் ஏன் செய்கிறார்கள் என்பதை ஆழ விசாரித்தால், அதன் பின்னே, ஒரு சமூக உளவியல் ஒளிந்திருப்பதை உணர முடியும்.

போராலும், பொருளாதாரக் காரணிகளாலும், புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் அவர்கள் எதிர்பார்த்த சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் வாழத் தலைப்பட்ட சூழல், பல்வேறு காரணிகளால்

அவர்களை ஒதுக்கியது. இது ஒருவித ஏக்க மனநிலையைக் கொடுக்கிறது. ஊரில் நாங்கள் எப்படி இருந்தனாங்கள் தெரியுமோ? என்பது அதன் வெளிப்பாடு. இந்த அங்கீகாரச் சிக்கல் அவர்கள் வாழும் நாடுகளில் இழந்த அங்கீகாரத்தை, இலங்கையில் தேட வைக்கிறது. கோயில்களுக்குக் கோடிக்கணக்கான பணத்தை வாரி வழங்குபவர்களாக, திருவிழாக்களில் உபயக்காரர்களாக, அங்கீகாரத்தைத் தேடும் படலம் தொடர்கிறது. இழந்த பழைய பெருமையை மீட்டெடுப்பது என்பதன் பெயரால், சாதியக் கட்டமைப்புகள் மீண்டும் உருப்பெறுகின்றன.

"நான் கிராமத்தை நீங்கினேன். ஆனால் கிராமம் என்னை நீங்கவில்லை" என்பது எழுத்தாளர் வி. எஸ். நய்ப்பாலின் புகழ்பூத்த வாக்கியம். அதில் ஆழமான கருத்தொன்று புதைந்திருக்கிறது. அவ் வசனத்திற்கு, பலவாறான வாசிப்புக்கள் இயலுமானவை. ஆனால் அதன் சாராம்சம், பழமைவாதத்தின் பிடிப்பு மிக வலுவானது என்பதே.

அது ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமானது; குறிப்பாகப் புலம்பெயர் சமூகத்திற்கும் அது பொருந்தும். பழமைவாதத்தின் மீதான பிடிப்பே, சமூகநீதியை மக்களிடம் பரவலாக்குவதில், நாம் சந்திக்கும் சவால்களில் பிரதானமானது. அந்தப் பழமைவாதத்தின் பிரதான கூறு சாதியம். அந்தச் சாதிச்சுமை, இன்று புலம்பெயர்ந்து, அங்கும் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. நய்ப்பால் சொன்னது போல, இவர்கள் புலம்பெயர்ந்து போனாலும், அவர்களுடைய கிராமம் அவர்களுடனேயே போகும் என்பது தான் உண்மை.

நீறைவாக:

மேற்சொன்னவை, இலங்கையில் சமூகநீதி பற்றிய ஆரம்பப் புரிதலுக்கான தொடக்கக் குறிப்புகள் மட்டுமே. இங்கு எழுகின்ற பிரதான கேள்வி, தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் ஏன் சமூகநீதியைச் சாத்தியப்படுத்தவில்லை? குறிப்பாக முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நீடித்த ஆயுதந் தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டம் கூட அதைச் சாதிக்கவில்லை? விடுதலைக்காக, மிக நீண்ட

விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த ஒரு சமூகத்தில், சமூகநீதி மறுப்பு எவ்வாறு சாத்தியமானது? இது ஆழமாக நோக்கப்பட வேண்டும். அதைச் சாத்தியமாக்கிய சமூகப் பொருளாதார அரசியல் காரணிகள் எவை? இன்று உலகெங்கும் தமிழர்கள் சிதறி வாழ்கின்ற போதும், இன்னமும் சமூகநீதியை அடைவது இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களிடம் மட்டுமன்றிப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடமும் சவாலாக இருப்பது ஏன்? என்பன, தொடர்ச்சியான ஆய்வுக்கான கேள்விகள்.

இக்கேள்விகளுக்கான அடிப்படை, ஈழத்தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மையமாக உள்ள, தமிழ்த்தேசியவாத அரசியலின் சித்தாந்தக் கோளாறுகளும், நடைமுறைகள் குறித்த அக்கறையீனமுமே. தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல், இன்னமும் தமிழ் மேட்டுக்குடிச் சிந்தனைக்குள் சிறைப்பட்டுள்ளதுடன், தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கும், உலகளாவிய சமூக அநீதிக்கும் இடையிலான உறவைப் பற்றி, அக்கறையற்றும் உள்ளது.

இதனால், அது ஒருபுறம் தமிழரை, அவர்களது நேசசக்திகளிடம் இருந்து தனிமைப் படுத்துகிறது; மறுபுறம் இலங்கைத் தமிழர்களிடையேயான பிரிவினையைத் தக்க வைக்கிறது. தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் இவ்வாறான அரசியல் பார்வை, மிகக் குறுகலானதும், குறுகியகால நோக்கைக் கொண்டதுமாகும். எனவே, அதற்கென ஓர் அறமோ, அறஞ் சார்ந்த பார்வையோ, அற விழுமியங்களோ இல்லை. அதனுடைய நியாயங்கள் எல்லாம், குறிப்பிட்ட ஓர் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் மேலாதிக்கத்தைப் பேணுவதையும், அது நம்பியிருக்கும் எசமானர்களை மகிழ்விப்பதையும் பற்றியது. எனவே தான், அது சமூகநீதிக்கான போராட்டங்களில் இருந்து ஒதுங்கியே நிற்கிறது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டம் வெற்றி பெற வேண்டுமானால், முதலிற் சகல தமிழ் மக்களும் நாகரிக யுகத்திற்குள் வந்து சேர வேண்டும். சாதி, பிரதேசம், வம்சாவளி போன்ற வேறுபாடுகளை அறவே களைவதற்கான உறுதி பூணாமல், விடுதலையைப் பற்றிப் பேசுவது

பயனற்றது. 1960-களில் இருந்ததை விடச் சற்றுங் குறையாதளவில் சாதியச் சிந்தனையும் பிரதேசவாதமும் இலங்கைத் தமிழ் மனங்களில் உண்டு. பிரதேசவாதம், இன்று தமிழ் மக்களை அழிக்கக் கூடிய நிலைக்கு வளர முனைகிறது.

இவை இல்லை என்று சொல்வதால் இவை இல்லாமற் போய்விடா.

பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத சிந்தனைகளைக் களைவதற்கு நாம் துணிவோமேயானால், நம்மைப் பீடித்துள்ள சகல விதமான சமூகப் பீடைகளையும் அழித்து, ஒரு நவீன மொழி பேசும் நவீனச் சமூகமாக நாம் எழுச்சி பெற இயலும்.

இலங்கையில் சமூகநீதியைக் குறித்த ஆய்வுகளை, நாம் தனியே சாதியத்திற்குள் சுருக்கிவிட முடியாது. சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு அப்பால், இனத்துவ அடையாளம் மறுக்கப்பட்ட குழுக்கள் முதற்கொண்டு, பெண்களின் உரிமைகள் வரை, சமூகநீதியின் தளம் விரிந்தது. இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக விரிவான ஆய்வை வேண்டி நிற்கின்றன. குறிப்பாகப் போருக்குப் பிந்தைய இலங்கைச் சூழலில், சமூகநீதி குறித்த ஆய்வுகள் அவசியமானவையும் காலத்தின் தேவையுமாகும்.

உசாத்துணை:

1. Imayavaramban. 1988. On National Relations in Sri Lanka. Madras: Chennai Books.
2. Jayawardena, Kumari. 1972. The rise of the labour movement in Ceylon. Durham: Duke University Press.
3. Jayawardena, Kumari. 1974. The rise of the working class in Sri Lanka & the printers strike of 1893. Wellawatte: Wesley Press.
4. Jayawardena, Kumari. 1985. Ethnic and Class Conflicts in Sri Lanka. Colombo: Centre for Social Analysis
5. Jayawardena, Kumari. 2003. Nobodies to

somebodies: the rise of the colonial bourgeoisie in Sri Lanka. Colombo: Social Scientists' Association.

6. Kadirgamar, Santasilan. 1980. Handy Perinbanayagam: A Memorial Volume. Jaffna: Handy Perinbanayagam Commemoration Society
7. Krishna, Sankaran. 1999. Postcolonial Insecurities: India, Sri Lanka and the Question of Nationhood. Minneapolis: University of Minnesota Press.
8. Obeyesekere, Gananath. 2004. Buddhism, Nationhood and Cultural Identity: The Premodern and Pre Colonial Formations. Colombo: International Centre for Ethnic Studies
9. Sivasegaram, S. 2009. The Sri Lankan Crisis and the Search for Solutions. Delhi: Aakar Books.
10. Thaheer, Minna. 2014. Re-examining the conditions of subalternity in pluralistic societies - A Case study of the Malays in Sri Lanka. Working Paper 2. Colombo: Social Scientists' Association.
11. Theiventhran, Gz. MeeNilankco. 2014. "Democracy at the margins or the margins of democracy: Reflections from the Kerala community in Sri Lanka". Working Paper 1. Colombo: Social Scientists' Association.
12. Uyangoda, Jayadeva. 1998. "Biographies of a decaying nation-state" In Mithran Tiruchelvam and C.S. Dattathreya eds., Culture and politics of identity in Sri Lanka. Colombo: International Centre for Ethnic Studies.
13. Uyangoda, Jayadeva. 1999. "A State of Desire? Some Reflections on the Unreformability of Sri Lanka's Post-Colonial State." In Marucs Meyer and Siri Hettige, eds., Sri Lanka at Crossroads. Colombo: University of Colombo, 92-138.
14. Uyangoda, Jayadeva. 2009. 'New configurations

and constraints'. Frontline. Available at: <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30183730.ece> (Accessed 15 May 2021).

15. இமயவரம்பன் . 2000. தந்தையும் மைந்தரும். கொழும்பு: புதிய பூமி வெளியீட்டகம்.
16. செந்திவேல். சி.கா. 2014. தோழர் மணியம் நினைவுகள். கொழும்பு: புதிய நீதி வெளியீட்டகம்.
17. சிவசேகரம். சி. 1999. தேசியவாதமும் தமிழர் விடுதலையும். கொழும்பு: புதிய பூமி வெளியீட்டகம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

தெய்வேந்திரன் ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ, நோர்வேயில் உள்ள ஒஸ்லோ பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகவியல் மற்றும் மானிடப் புவியியல் துறையில் விரிவுரையாளராகவும், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராகவும், மேற்கு நோர்வே பல்கலைக்கழகத்தின் அறிவியல் மற்றும் பொறியியல் பீடத்தில் ஆய்வாளராகவும் பணியாற்றுகிறார்.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் மற்றும் பொதுக்கொள்கைத் துறை மற்றும் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சமூக அறிவியல் துறை ஆகியவற்றில் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக வருகை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்.

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்தில் முதுநிலை ஆய்வாளராக, போருக்குப் பிந்தைய இலங்கைச் சமூகங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளையும், கற்கைகளையும், மதிப்பீடுகளையும் மேற்கொண்டுள்ளார். இலங்கையில் உள்ள நோர்வேஜிய, பிரித்தானிய மற்றும் நெதர்லாந்து தூதராலயங்களில் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மூத்த அரசியல் மற்றும் கொள்கை ஆலோசகராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். ஈழத்து இலக்கியம், ஆவணமாக்கல், ஈழத்து வரலாறு போன்ற தளங்களில் தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருகிறார். ◆